

Kết Cuộc Cay Đắng Cho Những Ai Chạy Theo Chủ Nghĩa Mác-Lê

Bùi Tín

(Bùi Tín là một Cựu Đại tá quân đội cs, ông đã bỏ đảng và di tỵ nạn tại Pháp năm 1991.)

Hôm nay, từ Paris, tôi nhận được tin buồn. Bà Trịnh Văn Bô, nhà kinh doanh thành đạt đã trút hơi thở cuối cùng ở Hà Nội, đại thọ 103 tuổi. Tôi buồn vì tôi coi bà là bà chị thân thiết có lòng nhân ái, yêu nước tuyệt vời. Tôi buồn vì bà đã nhiều lần tâm sự với tôi về hoàn cảnh éo le của bà và nhờ tôi giúp đỡ từ những năm 1976-1980 nhưng tôi không sao làm bà vui lòng. Năm 1990 trước khi sang Pháp tôi đã đến chào bà như một niềm ân hận và thương cảm đối với một bà chị có tấm lòng nhân hậu và lòng yêu nước tốt đỉnh đang ở trong tình trạng uất hận mà vẫn lạc quan, tươi cười. Tôi xin kể tóm tắt nguồn cơn với các bạn, nhất là với các đảng viên cộng sản để có thể hiểu rõ thêm cái bản chất của đảng này và tự tìm ra kết luận.

Bà **Trịnh Văn Bô**, tên khai sinh là Hoàng Thị Minh Hồ, là bà chủ hiệu Tư lỵ Phúc Lợi, phố Hàng Ngang, khu phố cổ Hà Nội. Bà là doanh nhân thành đạt lớn. Bà tham gia phong trào Việt Minh bí mật năm 1944, nhiều lần góp những món tiền lớn cho phong trào, từ 1 vạn đến 8 vạn đồng bạc Đông dương.

Tháng 8/1945 bà tình nguyện đón ông Hồ Chí Minh từ chiến khu miền Bắc về ở ngôi nhà mình ở 48 Hàng Ngang. Ông Hồ đã ở đây hơn 1 tháng, viết Tuyên Ngôn Độc Lập tại đây. Sau đó bà biếu tặng cả ngôi nhà này thành Bảo tàng cấp Nhà nước cho đến nay.

Trong Tuần lễ vàng, bà góp hàng nghìn lạng vàng, gần bằng ngân sách tiếp thu của chế độ cũ. Tổng cộng số vàng bà góp là trên 5 nghìn lạng.

Tất cả áo quần mới tươm tất của ông Hồ, các ông Phạm Văn Đồng, Võ Nguyên Giáp... mặc trong ngày 2/9/1945 đều do bà cung cấp.

Hồi ấy nhiều người coi bà là "Bộ trưởng tài chính" của nước Việt Nam độc lập. Sau này bà sinh hoạt trong đảng Xã hội do đảng cộng sản lập ra để vận động các trí thức, nhà kinh doanh cũng như trong Hội Liên hiệp Phụ nữ.

Điều không may đối với bà là năm 1954, sau chiến thắng Điện Biên Phủ, chính phủ từ Việt Bắc trở về Hà Nội, Bộ Quốc phòng yêu cầu mượn tạm ngôi nhà rộng lớn của bà ở số nhà 34 phố Hoàng Diệu gần Cột Cờ, sát khu vực quân sự của Bộ Quốc phòng. Bản giao kèo cho mượn trong 2 năm (từ 1954 đến 1956) có chữ ký cam kết của đại tướng Hoàng Văn Thái, tổng tham mưu trưởng Quân đội Nhân dân. Chính gia đình ông Thái đến ở ngôi nhà ấy. Quá hạn, năm 1957, 1958 bà Trịnh Văn Bô ngỏ ý «xin lại» ngôi nhà cũ của mình nhưng ông Thái và bộ Quốc phòng không trả lời. Lúc này gia đình ông bà Trịnh Văn Bô đã có

7 người con, đều lập gia đình, có đúng 30 cháu và chất, tất cả 40 người ở tại ngôi nhà cũ chật chội 24 phố Nguyễn Gia Thiều, gần hồ Hạ Le, nơi tôi ghé thăm bà trước khi sang Pháp.

Điều làm cho ông bà Bô cay đắng rồi oán hận là vào năm 1978, đại tướng Hoàng Văn Thái được cấp nơi ở mới trong ngôi nhà lớn xây riêng cho cấp tướng ở khu Liễu Giai, nhưng ông không trả lại nhà cho ông bà Bô. Ngôi biệt thự 34 phố Hoàng Diệu vẫn là nơi ở của cặp quý tử Võ Điện Biên, con đầu của đại tướng Võ Nguyên Giáp và vợ là con gái đầu của đại tướng Hoàng Văn Thái. Năm 1988, ông Bô ốm nặng, qua đời trong niềm ân hận trên đây. Trong buổi dự đám tang ông, bà Bô đã khóc khi gặp tôi và yêu cầu tôi giúp, sau khi ông bà đã gửi hơn 20 lá đơn cho mọi cửa. Tôi đã in thêm các đơn của bà, gửi cho vợ chồng tướng Giáp, vợ chồng tướng Thái, cho Ban kiểm tra trung ương đảng, cho đại tướng Chu Huy Mân ở Tổng cục chính trị, nhưng đều vô hiệu.

Cho đến tháng 6/1989 bà Bô mới nhận được công văn do ông Đỗ Mười nhân danh Thủ tướng ký, yêu cầu Bộ Quốc phòng trả lại ngôi nhà trên cho bà Bô. Công văn này chờ hoài vẫn không hiệu quả. Tháng 7 năm 1990 chính Chủ tịch Quốc hội Lê Quang Đạo ký công văn yêu cầu Bộ Quốc phòng sớm trả lại ngôi nhà trên, nhưng rồi cũng như nước đổ đầu vịt. Cho đến năm 1993 Thủ tướng Võ Văn Kiệt và Phó thủ tướng Phan Văn Khải

yêu cầu có cuộc họp liên tịch giữa Ủy ban Hành chính Thủ đô, Sở nhà đất Hà Nội và Bộ Quốc phòng để giải quyết xong xuôi một vấn đề dân sự đã kéo quá dài này. Cuộc **họp có kết luận nhưng rồi không ai chấp hành, không có ai có thể cưỡng chế việc thi hành**. Một thái độ ỳ lỳ, bất chấp luật pháp, bất chấp đạo đức của kẻ có uy quyền đảng trị!

Cho đến tận tháng 10 năm 2003, gia đình, con cháu bà Bô mới quyết định làm liều khi đã bị dồn đến chân tường. Tận dụng khi gia đình người ở ngôi nhà đi vắng, chỉ có một bộ đội gác gần đó, con cháu bà Bô cũng **bà cụ 90 tuổi già yếu** đã ngھĩnh ngẫng liều đột nhập vào ngôi nhà, mang «Bảng khoán điền thổ» gốc, trưng ra, với một giải lụa mang dòng chữ: «Vui mừng trở về ngôi nhà cũ.» ký tên: Gia đình Trịnh Văn Bô.

Tôi được tin này, đã lập tức gọi điện thoại về mừng bà chị và con cháu đã giành lại được ngôi nhà của mình, các cháu thuật lại cho bà bằng cách viết ra, vì tai bà đã điếc hửn! Sau này anh Trần Duy Nghĩa, con cố thị trưởng Thủ đô, bác sĩ Trần Duy

Hưng là bạn cực thân của gia đình bà Bô từ Pháp trở về Việt Nam, có dịp đến thăm bà cụ Bô kể cho tôi chuyện cơ mật của gia đình. Đó là khi tự mình trở về nhà, bà Bô đã dự liệu sẽ liều mình nếu như bà bị đuổi khỏi ngôi nhà thân yêu của chính mình. Bà đã bảo con bà mang theo một can đầy xăng để liều sống chết với lẽ phải, sống chết với nhà cửa, với con cháu ruột thịt của mình. Thế nhưng thật là may mắn và hạnh phúc, can xăng đã không cần dùng đến.

Bài báo này như một nén hương thắp trên mộ của bà Trịnh Văn Bô, bà chị của tôi đầy lòng nhân ái, yêu nước đến tột đỉnh, từng tự cho mình một phương châm sống, là «*Trong buôn bán, nếu có lời chỉ nên giữ lại 7 phần mười làm vốn, để ra 3 phần mười làm từ thiện. Còn khi đất nước cần thì nên hiến hết không tính toán, chỉ giữ chút ít để sống và kinh doanh tiếp.*»

Bài học cho đảng viên tham nhũng ở khắp nơi hiện nay, cho các doanh nhân mới. Một nhà kinh doanh yêu nước đến tột cùng, yêu nhân dân đến thế là cùng! Xin bà chị mỉm cười, yên nghỉ trên cõi vĩnh hằng.

Bùi Tín